

Şarkımızı tamamlamak için...

12 Eylül 1980 kaldığımız yer: Diyarbakır Cezaevi !

Bugün 18 Mayıs. Evet bundan tam 25 yıl önce 1982 yılında; Diyarbakır Cezaevinde, insanlığa karşı olan tüm askeri darbelerin tarihsel karanlığında, işkencenin karanlık odalarında, insan kişiliği ve kimliği, yine insanlar tarafından yok ediliyordu.

2 Nisan 1984 tarihinde Genel Kurmay Başkanlığı'nın; "53 ölüm olayına rastlandığı, bu ölüm olaylarında 14 kişinin kendini astığı ve yaktığı, 23 kişinin çeşitli hastalıklardan öldüğü, 7 kişinin ölüm orucu ve açlık grevinde öldüğü, 7 kişinin işkencede öldüğü Bazı münferit hadiseler dışında işkence olaylarının olmadığı" ile ilgili açıklamaları, alevler, ölüm askıları ve çeşitli hastalıklar yazan "ölüm raporları"nın soğukluğunda yalanlanarak, mezarlıklara doğru, sessiz bir çılgınlığın geri dönüşü gibi akıp gidiyordu.

Bu ülkenin Cezaevlerinde ve Diyarbakır Cezaevinde de insanlar ölüyordu. Ferhat Kurtay, Eşref Anyık, Necmi Öner, Mahmut Zengin kendilerini yakarak. 12 Eylül 1980-Mart 1984, ağır, sistematik, yaygın ve sürekli işkencenin uygulandığı binlerce mağdurun tanıklığında... ölüyorlardı.

Niçin Diyarbakır Cezaevi?

Bugün Cumhuriyet tarihinin en derin kırılmalarıyla seçime gidiliyor. Demokrasinin evrensel yolculuğuna çıkarken, toplumun tüm kesimlerine saçılmış kırıklar, kanamaya devam ediyor.

Camdan kırığımız: Türkler ve Kürtler !

12 Eylül darbesi tüm demokrasi güçlerine karşıydı ama Kürtlerin payına daha ağır olanı, olağanüstü vahşet düştü. Ağır sansür; "görme, duyma ve konuşma" diyordu. Bu Türkiye toplumunun yaşanan vahşetten haberdar olmasını engelledi. Daha fazla dayanamayan Kürtler ise dağlara çıktı.

Şimdi soruyoruz: Böyle başlamadı mı?

Kürt sorunu hep vardı. 12 Eylül sürecinde Diyarbakır cezaevinde yaşananlar Kürt sorununun boyutunu ve niteliğini değiştirdi. Diyarbakır'da insanların kişilikleri ve kimlikleri üzerine gidildi. Bu Türkiye toplumu içinde kırılma, hatta derin bir yarılma yarattı. Cuntanın Diyarbakır cezaevinde uyguladığı ırkçı-kafatasçı vahşetle yüzleşmeyenler, Kürt sorununun neden çözülmediğini bugün dahi anlayamazlar.

Yine soruyoruz: Dünden bugüne süreç böyle yaşanmadı mı?

Neyi amaçlıyoruz?

Bizler: Türklerin/Kürtlerin, birbirimizi anlamanın yolunun Diyarbakır Cezaevinde yaşananları/yaşatılanları sorgulamaktan geçtiğine inanıyoruz.

Bizler: Diyarbakır vahşetinin sorumlularının toplum vicdanında ve insanlığın ortak değeri hukukta yargılanmasının toplumsal yaraları adalet duygusuyla saracağı görüşündeyiz.

Bizler: Adalet ve toplumsal barış için bu ülkenin tüm demokrasi güçlerini, "Diyarbakır Cezaevi Gerçeğini Araştırma ve Adalet Komisyonu" nu kurarak; yok edici karanlıkları var edenleri ve bu karanlıklarda var olanları, insan kişiliğini ve onurunu yok edenleri, insanlık suçu işleyenleri;

Demokrasinin aydınlığına, gün ışığına çıkarmaya davet ediyoruz.

**Diyarbakır cezaevi karanlık sayfasını kapatmanın yolu budur !
Barışa giden yol budur !**

18 Mayıs 2007: kaldığımız yerden devam ediyoruz !

Türkiye 78'liler Girişimi

İstiklal Caddesi Sadri Alışık Sokak İdris Bey İş Merkezi K4/51-52 Beyoğlu- İstanbul

Tel: 0212 244 48 -243 87 34 Fax: 0212 243 87 33

e-posta: 78lilervakfi@ttnet.net.tr

<http://www.78lilervakfi.org>